ഖുത്ബ നമ്പർ
33
17-08-2012

بسم الله الرحمن الرحيم O نحمده ونصلى علىٰ رسوله الكريم O وعلىٰ عبده المسيح الموعود

ജുമുഅ ഖുത്ബ

ഹദ്റത്ത് മിർസാ മസ്റൂർ അഹ്മദ്
ഖലീഫത്തുൽ മസീഹ് അൽഖാമിസ് ايده الله تعالىٰ بنصره العزيز

വിവർത്തനം: ടി. എം. അബ്ദുൽ മുജീബ്, മുബല്ലിഗ് കാക്കനാട്

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِىْ رَسُوْلِ اللّٰهِ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللّٰهَ وَالْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَذَكَرَ اللّٰهَ كَثِيْرًا ﴿٢٢﴾

قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُوْنِىْ يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ ؕ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٣٢﴾

ഈ ആയത്തുകളുടെ പരിഭാഷ ഇതാകുന്നു. ആദ്യത്തെ ആയത്ത് സൂറ അഹ്സാബിലേതാണ് നിശ്ചയമായും നിങ്ങളിൽ നിന്ന് അല്ലാഹുവിനേയും അന്ത്യനാളിനേയും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവർക്കും അത്യതികമായി അല്ലാഹുവിനെ സ്മരിക്കുന്നവർക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനിൽ ഒരു സൽമാതൃകയുണ്ട്. രണ്ടാമത്തെ ആയത്ത് ആലിഇംറാനിലേതാണ്. അതിന്റെ പരിഭാഷ ഇപ്രകാരമാകുന്നു. നീ പറയുക അഥവാ ഒരുവൻ അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്നെ അനുധാവനം ചെയ്യുക അല്ലാഹു നിങ്ങളെയും സ്നേഹിക്കുന്നതാണ്,നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ പൊറുത്തുതരുന്നതാണ്. അല്ലാഹു വളരെയധികം പൊറുത്തു കൊടുക്കുന്നവനും വീണ്ടും വീണ്ടും കാരുണ്യം ചെയ്യുന്നവനുമാകുന്നു.

അല്ലാഹു തന്റെ അനുഗ്രഹത്തിന്റേയും കാരുണ്യത്തിന്റേയും ഔദാര്യത്തിന്റേയും അവകാശികളാകുന്നതിനായി നമ്മോട് പറയുന്നു എന്റെ അബ്ദ് (ദാസൻ) ആകുക. എന്റെ കൽപനകളെ അനുസരിക്കുന്ന ദാസനാകുക. കഴിഞ്ഞ ഖുത്വുബയിൽ പരാമർശിച്ചിരുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകളെ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നത് മനുഷ്യനെ യഥാർത്ഥ ദാസത്വത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതായിരുന്നു. അതിനു വേണ്ടി അല്ലാഹു നിരവധി കൽപനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട് അത് പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ മനുഷ്യൻ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. فَلْيَسْتَجِيْبُوْا لِىْ وَلْيُؤْمِنُوْا بِىْ അതായത് അവർ എന്റെ വാക്കുകളിൽ ലബ്ബൈക് പറയേണ്ടതാണ് എന്നിൽ വിശ്വാസിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനയുടെ സാക്ഷ്യമായികൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ അവകാശിയായി തീരുന്നതിന് വേണ്ടി, അല്ലാഹുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ദാസനാകുന്നതിന് വേണ്ടി, അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തി കരസ്ഥമാക്കുന്നതിന് വേണ്ടി, ദുആ സ്വീകാര്യതയുടെ ദൃശ്യങ്ങൾ കാണുന്നവരാകുന്നതിന് വേണ്ടി. അല്ലാഹുവിന്റെ നിർദേശങ്ങളും കല്പനകളും വിശുദ്ധഖുർആനിലുണ്ട്. അത് വായിക്കുന്നു, കേൾക്കുന്നു എന്നാൽ പൊതുവിൽ വായിക്കുന്നതിനേയും കേൾക്കുന്നതിനേയും അപേക്ഷിച്ച് പ്രവർത്തനമാതൃക കൂടുതൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്ന രീതിയിലാണ് അല്ലാഹു മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതത്തെ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അവനിൽ ഒരു താൽപര്യവും ആവേശവും ഉടലെടുക്കുന്നു. ആരെയെങ്കിലും സ്നേഹിക്കുന്നു എന്ന് വാദിക്കുമ്പോൾ സ്നേഹഭാജനത്തിന്റെ എല്ലാ ചലനങ്ങളും ഓരോ കർമങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ച് സ്വായത്തമാക്കുന്നതിനായി മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പ്രവർത്തനത്തിന്റെ നിറം മറ്റൊന്നായി തീരുന്നു. എന്നാൽ സ്നേഹ പ്രകടനവും, ആ സ്നേഹത്തിന്റെ കാരണമായി പ്രേമഭാജത്തെ തനിക്കായി മാതൃകയാക്കുന്നത് വിശ്വാസമായി ഗണിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണെങ്കിൽ പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ സന്തോഷത്തോടൊപ്പം തന്റെ വിശ്വാസത്തേയും സംരക്ഷിക്കുകയും അതിൽ പുരോഗതി പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യണം എന്നതിനേക്കാൾ വലിയൊരാഗ്രഹം വിശ്വാസികൾക്ക് ഉണ്ടാകില്ല, ഉണ്ടാകാൻ പാടുള്ളതുമല്ല. അല്ലാഹു നമ്മെ തിരുനബി (സ)യുടെ ഉമ്മത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി എന്നത് നമ്മുടെ സൗഭാഗ്യമാണ്.

പിന്നീട് നബി(സ) തിരുമേനിയെ വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ രൂപത്തിൽ ഇറങ്ങിയ അല്ലാഹുവിന്റെ മുഴുവൻ കൽപനകളുടേയും ഒരു പ്രവർത്തനമാതൃകയാക്കി. പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രവർത്തന മാതൃക. അത് തിരുമേനി (സ) യെ പരിപൂർണദാസനാക്കി മാറ്റി. ഞാൻ പാരായണം ചെയ്ത വചനങ്ങളിൽ ഇക്കാര്യങ്ങളിലേക്കാണ്ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല, എന്റെ റസൂലിന്റെ (സ) മാതൃകയെ പിൻപറ്റുമ്പോഴാണ് ഒരു മുസ്ലിമിന്റെ, വിശ്വാസിയാണെന്ന് വാദിക്കുന്നവന്റെ വിശ്വാസം പൂർണമാകുന്നത്, അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം കരസ്ഥമാക്കൻ സാധിക്കുന്നത് എന്ന കല്പനയും നൽകിയിരിക്കുന്നു. അത് കൂടാതെ വിശ്വാസം അപൂർണമാകുന്നു. ഈ മാതൃകയെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നതിലൂടെയല്ലാതെ പരലോകത്തെ അനുഗ്രഹങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് വ്യർത്ഥമാകുന്നു. ഈ മാതൃകയെ അനുധാവനം ചെയ്യാതെ നന്മയെ നന്മയെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല. ഈ മാതൃകയെ അനുധാവനം ചെയ്യാതെയുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ ആരാധന ആരാധയല്ല. ഈ മാതൃക പിൻപറ്റാതെയുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ സ്മരണ അല്ലാഹുവിന്റെ സാമിപ്യം നേടിത്തരുന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് എത്തിക്കുകയില്ല. ഈ മാതൃകയെ പിൻപറ്റുന്നതിലൂടെയല്ലാതെ പാപങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മോക്ഷം സാധ്യമല്ല. ഈ മാതൃകയെ പിൻപറ്റുന്നതിലൂടെയല്ലാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ റഹീമിയത്തിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനോട് അർത്ഥിക്കുന്ന ഭാഗം നിങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കില്ല. ഈ മാതൃകയെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നതിലൂടെയല്ലാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേഹത്തെ കരസ്ഥമാക്കുന്നവരായി മാറാൻ കഴിയില്ല. ഇത് അല്ലാഹുവിന്റെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ദാസനാണ്. അദ്ദേഹത്തെ പിൻപറ്റുന്നില്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേഹവും ലഭിക്കില്ല. അതിനാൽ, ഞാൻ പറഞ്ഞതു പോലെ നാം മുസ്ലിമാണെന്നത് നമ്മുടെ സൗഭാഗ്യമാണ്. എന്നാൽ നാം നബി(സ) യുടെ കാലടികളെ പിൻപറ്റുന്നതിനായി ശ്രമിക്കുന്നവരാകുമ്പോൾ മാത്രമെ നബി(സ) യുടെ ഉമ്മത്തിയാണെന്നുള്ളതിൽ നിന്നും മുസ്ലിം ആണെന്നുള്ളതിൽ നിന്നുമുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കാൻ കഴിയൂ. നാം ആ കൽപ്പനകളെ നമ്മിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കിക്കൊണ്ട് റസൂൽ തിരുമേനി (സ) നമുക്ക് പ്രവ

ർത്തിച്ചു കാണിച്ച രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. **അൽഇമാമു ജുന്നത്തുൻ** എന്ന് പറഞ്ഞ് കൊണ്ട് എന്റെ മാതൃകയാണ് ശൈത്വാനിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് യഥാർത്ഥ ദാസരാക്കുന്നതാണ്, നിങ്ങളുടെ പരിശ്രമമല്ല എന്ന ആയത്ത് നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. എന്റെ പരിചയുടെ പുറകിൽ നിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ ശൈത്വാനിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. ആരാധനയെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ ഞാൻ അനുഷ്ഠിക്കാത്ത് ആരാധനകൾ നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ആരാധനയുടെ കടമകൾ നിറവേറ്റിയെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേഹം കരസ്ഥമാക്കാൻ കഴിയുമെന്നോ ധരിക്കരുത്. ഇല്ല ഒരിക്കലും സംഭവ്യമല്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ റസൂൽ തിരുമേനി(സ) യുടെ യഥാർത്ഥ പ്രേമിയായ ഹദ്റത്ത് മസീഹ് മൗഊദ്(അ) ന്റെ ഔദാര്യം നമ്മിലുണ്ട്. ആ മഹാത്മാവ് നമുക്ക് തിരുമേനി(സ) യുടെ യഥാർത്ഥ മാതൃകയും, അതിനെ മനസ്സിലാക്കാനും അത് പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനുമുള്ള മാർഗ്ഗ നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകി. ആരാധനയ്ക്കായി പുതിയ പുതിയ ദിക്കുറുകളും സദസ്സുകളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അനാചാര സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഉടലെടുത്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു, നബി തിരുമേനി(സ) യുടെ മാതൃകയിൽ നിന്ന് ഇതിനുള്ള യാതൊരു തെളിവും ലഭിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ സാമിപ്യം നേടിത്തരാൻ ഇതിന് കഴിയില്ല. അതിനാൽ സാമീപ്യം കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനായി മാതൃകയെ പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്.

ഇപ്പേൾ ഞാൻ നബി തിരുമേനി (സ) യുടെ മാതൃകയുടെ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങയുടെ പ്രവർത്തന മാതൃക. എന്നാൽ അതിനു മുമ്പായി റസൂൽ തിരുമേനി (സ) യുടെ ആരാധനയുടെ ചില മാതൃകകൾ സമർപ്പിക്കുന്നതാണ്. അത് നമുക്ക് മാർഗ്ഗദർശനമാണ്. അത് നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലൂടെ നമുക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ദാസരാകാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അവന്റെ സ്നേഹം കരസ്ഥമാക്കുന്നവരായി മാറാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഞാൻ ഹദ്റത്ത് മസീഹ് മൗഊദ് (അ) നബി തിരുമേനി(സ)യെ സംബന്ധിച്ച് പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ മുന്നിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട റസൂൽ തിരുമേനി(സ)യുടെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ആ മഹാത്മാവിന്റെ വീക്ഷണത്തെ ആദ്യം കേൾപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഹദ്റത്ത് മസീഹ് മൗഊദ് (അ) പറയുന്നു.

قُلْ يٰعِبَادِىَ الَّذِيْنَ اَسْرَفُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ
رَّحْمَةِ اللّٰهِ ۗ اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ جَمِيْعًا ۗ

അതായത് സ്വയം അനീതി പ്രവർത്തിച്ച അല്ലയോ എന്റെ ദാസരെ! നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യത്തിൽ നിന്ന് നിരാശരാകരുത്. അല്ലാഹു എല്ലാ പാപവും പൊറുത്തുതരുന്നതാണ്. പറയുന്നു, ഈ ആയത്തിൽ **ഖുൽ യാ ഇബാദിയല്ലാഹി** അതായത് പറയുക അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസരെ എന്നതിന് പകരമായി **ഖുൽ യാ ഇബാദീ** എന്റെ ദാസരെ എന്നാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഈ രീതി അവലംബിച്ചതിലുള്ള രഹസ്യം, അല്ലാഹു അനന്തമായ കാരുണ്യത്തിന്റെ സുവാർത്തയിറക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയിട്ടാണ് ഈ ആയത്ത് ഇറക്കിയിരിക്കുന്നത്. പാപങ്ങളുടെ ആധിക്യം മൂലം നിരാശരായവർക്ക് സമാധാനം നൽകുന്നതിനാണ്. അതിനാൽ പ്രതാപവാനായ അല്ലാഹു തന്റെ കാരുണ്യത്തിന്റെ ഒരു മാതൃക പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഈ ആയത്തിലൂടെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കൂടാതെ ഞാൻ എന്റെ കൂറുള്ള ദാസർക്ക് എത്രത്തോളം സവിശേഷ അനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകുന്നു എന്നതും ദാസർക്ക് കാണിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പാപത്താൽ നിരാശരായവർക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യം എത്ര വിശാലമാണെന്നും അവൻ എത്തരത്തിലാണ് അനുഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നും പറയുന്നതിനായി. പറയുന്നു, അതിനാൽ അവൻ **ഖുൽ യാ ഇബാദീ** എന്ന പദത്തിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്, നോക്കുക എന്റെ ഈ പ്രിയ റസൂൽ, നോക്കുക ഈ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദാസൻ പരിപൂർണ്ണ അനുസരണത്തോടു കൂടി ഏത് പദവി വരെ എത്തിയെന്നാൽ ഇപ്പോൾ എന്റേതെല്ലാം തന്നെ അവന്റേതാണ്. ആരാണോ മോക്ഷം ആഗ്രഹിക്കുന്നത് അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാസരാവുക. അതായത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടിമയാണെന്ന തരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുധാവനത്തിൽ ലയിക്കുക. അപ്പോഴാണ് അവൻ മുമ്പ് എങ്ങനെയുള്ള പാപിയായിരുന്നാലും പൊറുക്കപ്പെടുക. പറയുന്നു **അബ്ദ്** എന്ന വാക്ക് അറബി ഭാഷയിൽ അടിമയ്ക്ക് വേണ്ടിയും പറയാറുണ്ട് എന്നറിയുക. അല്ലാഹു പറയുന്നു وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ ഈ ആയത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് മോക്ഷം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഈ നബിയുമായി അടിമയുടെ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുക. അതായത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനയിൽ നിന്ന് പുറത്ത് പോകരുത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുധാവനത്തിന്റെ കോന്തലയുമായി തന്നെ ബന്ധിപ്പിക്കുക. അടിമയെപ്പോലെ. അതായത് ഒരടിമ തന്റെ ഉടമയെ അനുസരിക്കുന്നതുപ്പോലെ ഈ നബിയെ അനുസരിക്കുക. അപ്പോഴാണ് അവർക്ക് മോക്ഷം ലഭിക്കുക. പറയുന്നു, ഈ പദവിയിൽ ചില നാമങ്ങൾ വെക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് പറയുന്നവരെക്കുറിച്ച് വ്യസനമുണ്ടാകുന്നു. നബി(സ) യുമായി എത്രത്തോളം വിദ്വേഷം വെച്ച് പുലർത്തുന്നുവെന്നാൽ അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഗുലാം നബി, ഗുലാം റസൂൽ, ഗുലാം മുസ്തഫ, ഗുലാം അഹ്മദ്, ഗുലാം മുഹമ്മദ് എന്ന പേരുകൾ ശിർക്കിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. പറയുന്നു ഈ ആയത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാകുന്നത് ഇവ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്ക് ഉതകുന്ന നാമങ്ങളാണെന്നാണ്. അതായത്, യഥാർത്ഥസ്നേഹത്തിൽ, ഈ പേരുകളെ മുന്നിൽ വെച്ച് കൊണ്ട് തന്റെ കർമ്മങ്ങളെ ശരിയാക്കുകയാണെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ നാമങ്ങളെ ആ ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവയാക്കി മാറ്റുകയാണെങ്കിൽ അതിലൂടെ മോക്ഷം ലഭിക്കുന്നു. അല്ലാതെ നാമം വെച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രം മോക്ഷം ലഭിക്കണമെന്നില്ല. നാമം വെക്കുകയും പിന്നീട് എത്രകണ്ട് തിന്മ പ്രവർത്തിച്ചാലും മനുഷ്യന് മോക്ഷം ലഭിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെ ഒരിക്കലുമില്ല. കല്പനയിൽ നിന്ന് പുറത്ത് പോകരുത് എന്ന വാക്കിൽ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. എന്തെല്ലാം കല്പനകളുണ്ടോ അതിനെ ലംഘിക്കരുത്. ഇത് പ്രത്യേകിച്ച് വളരെയധികം അനിവാര്യമായ കാര്യമാണ്. വീണ്ടും ആ മഹാത്മാവ് പറയുന്നു, എല്ലാ തരത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്നും തന്നിഷ്ടത്തിൽ നിന്നും പുറത്ത് വരിക എന്നത് അബ്ദിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതായത് സ്വന്തം സ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും സ്വന്തമായി തീരുമാനിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരിലാണ്, തന്റെ യജമാനന്റെ പരിപൂർണ്ണ അനുസാരിയാകുന്നവരിലാണ് അബ്ദിയ്യത്ത് (ദാസത്വം) ഉണ്ടാകുന്നത്. അതിനാലാണ് മോക്ഷം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഈ ആശയം തന്റെയുള്ളിൽ സംജാതമാക്കുകയെന്ന് സത്യാന്വേഷികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ ആയത്തും രണ്ടാമത്തെ ആയത്തായ

قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُوْنِىْ يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ

എന്നതും ആശയത്തിൽ ഒന്നു തന്നെയാണ്. പറയുന്നു, നേരത്തെ ഓതിയ ആയത്തിന്റെയും ഈ ആയത്തിന്റെയും ആശയം ഒന്നു തന്നെയാണ്. കാരണം, അനുധാവനത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കായി ലയനവും പരിപൂർണ്ണ അനുസരണവും അനിവാര്യമാണ്. അതായത് അനുധാവനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഔന്നിത്യത്തിനായി പരിപൂർണ്ണ അനുസരണം അനുവാര്യമാകുന്നു. അനുസരണയുണ്ടാകുമ്പോഴാണ് അനുധാവനം ഉണ്ടാകുന്നത്. പറയുന്നു, അബ്ദ് എന്ന ആശയത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ഈ വാക്കുകൾ ഇപ്രകാരമാണ്. കാരണം അനുധാവനത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതക്കായി അബ്ദിന്റെ ആശയത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ലയനവും പരിപൂർണ്ണ അനുസരണവും അനുപേക്ഷണീയമാണ്. ആദ്യ ആയത്തിൽ മഗ്ഫിറ

ത്തിന്റെ വാഗ്ദാനത്തിന്റെയും പ്രത്യുത ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹ ഭാജനമാകുന്നതിനുള്ള സുവാർത്തയുടെയും രഹസ്യം ഇതാണ്. **ഖുൽ യാ ഇബാദീ** എന്ന ആയത്ത് മറ്റു വാക്കുകളിൽ ഇപ്രകാരമാണ് **ഖുൽ യാ മുതബിഅ്.** അതായത് അത്യതികമായി പാപങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന എന്നെ പിൻപറ്റുന്നവരെ! ദൈവീക കാരുണ്യത്തിൽ നിന്നും നിരാശരാകരുത്. എന്നെ അനുസരിക്കുന്ന ബർക്കത്തുകൊണ്ട് പ്രതാപശാലിയായ അല്ലാഹു എല്ലാ പാപങ്ങളും പൊറുത്തു തരുന്നാണ്. ഇതിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസർ മാത്രം ഉദ്ദേശ്യമായി എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അർത്ഥം വികലമാകുന്നു. കാരണം വിശ്വാസ നിബന്ധനയില്ലാതെയും യാതൊരു അനുസരണ നിബന്ധനയില്ലാതെയും എല്ലാ ബഹുദൈവവിശ്വാസികൾക്കും നിഷേധികൾക്കും പൊറുത്തുകൊടുക്കും എന്നത് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. അതായത് അഥവാ വിശ്വാസം പരിപൂർണ്ണമല്ലെങ്കിൽ, അനുധാവനത്തിനും അനുസരണത്തിനും പൂർണ്ണതയില്ലെങ്കിൽ പൊറുക്കപ്പെടുന്നതല്ല. ബഹുദൈവാരാധകർക്കും നിഷേധികൾക്കും അല്ലാഹു വെറുതെ പൊറുത്തു കൊടുക്കില്ല. പറയുന്നു, ഇത്തരത്തിലുള്ള അർത്ഥങ്ങൾ വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ സ്പഷ്ടമായ അദ്ധ്യാപനങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ഇത് നബി (സ) യെ പരിപൂർണ്ണമായും അനുസരിക്കുകയും പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് സുവാർത്തയാകുന്നു. ഈ പരിപൂർണ്ണ അനുസരണത്തിലൂടെ കഠിനപാപം പോലും മായ്ച്ച് കളയപ്പെടുന്നു.

സൽമാതൃകയുടെ ഉദാഹരണം സമർപ്പിക്കുന്നതാണെന്ന് ഞാൻ പറയുകയുണ്ടായി. ഈ റമദാനിൽ അല്ലാഹു നന്മയിലേക്കും ആരാധനയിലേക്കും പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ ഉണ്ടാകുന്ന തരത്തിലുള്ള അവസ്ഥ സംജാതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാ വർഷവും റമദാൻ വരുമ്പോൾ ഈ അവസ്ഥ സംജാതമാകുന്നതാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസനും പ്രിയപ്പെട്ടവനും ആകണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ റസൂൽ തിരുമേനി(സ)യുടെ സൽമാതൃകയെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നതിനെ നിലനിർത്തേണ്ടത് അനിവാര്യമാകുന്നു. ഒരു പ്രാവശ്യം പ്രാവർത്തികമാക്കി എന്നത് മതിയാവതല്ല. തിരുനബി (സ) മാതൃക ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല. റമദാന് വേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് ഹദ്റത്ത് ആയിശ (റ) യുടെ വാക്കുകളിൽ **കാന ഖുൽഖുഹുൽ ഖുർആൻ** ആയിരുന്നു. മുഴുവൻ ജീവിതത്തിലും വ്യാപിച്ചിരുന്നു. തിരുമേനി (സ)യുടെ സ്വഭാവം പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ ആയിരുന്നു. ഹദ്റത്ത് മസീഹ് മൗഊദ് (അ) പറയുകയുണ്ടായി, പാപങ്ങളാൽ നിരാശരായവർക്ക് ഇതിലൂടെ പ്രതീക്ഷയുടെ കിരണം കാണാൻ സാധിക്കുന്നു. അത് സാധ്യമാകുന്നത് ഈ സൽമാതൃകയെ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനുള്ള ദൃഢനിശ്ചയം ഉണ്ടാകുമ്പോഴാണ്. പിന്നീട് ദൃഢനിശ്ചയം മാത്രമല്ല അത് പ്രാവർത്തികമാക്കുകയും ചെയ്യണം. പിന്നീട് അതിൽ കൃത്യനിഷ്ഠയുമുണ്ടാകണം. ഹദ്റത്ത് മസീഹ് മൗഊദ് (അ) പറയുന്നു, ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ട കാര്യം ഈ ആയത്തിന്റെ സാരം ഇതാണ്. ഈ ആയത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്തം, അല്ലെങ്കിൽ ഈ ആയത്തിന്റെ വിഷയം, ഉദ്ദേശ്യം ഇതാണ്. ആരാണോ ഹൃദയാത്മനാ, യാ റസൂലുല്ലാഹ് നിന്റെ ദാസരാകുന്നത് അവർക്ക് അവൻ പരിപൂർണ്ണ വിശ്വാസവും, സ്നേഹവും, പ്രേമവും നൽകുന്നതാണ്. അത് അവർക്ക് ദൈവേതരങ്ങളിൽ നിന്ന് മോചനം നൽകുന്നതാണ്. അവർ പാപങ്ങളിൽ നിന്ന് മോക്ഷം കരസ്ഥമാക്കുന്നതാണ്. ഇതേ ലോകത്ത് അവർക്ക് ഒരു പരിശുദ്ധ ജീവിതം നൽകപ്പെടുന്നതാണ്. ശാരീരിക ആവേശങ്ങളുടെ ഇടുങ്ങിയതും അന്ധകാരവുമായ ഖബറുകളിൻ നിന്ന് പുറത്തെടുക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

റമദാന്റെ ഒരുദ്ദേശ്യം അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തി ആഗ്രഹിക്കുക, അവന്റേതായിത്തീരുക, അവനെ ആരാധിക്കുക എന്നതുമാണ്. ഇതാണ് ദൈവേദതരങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മോചനം. ഇത് പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനായി റസൂൽ തിരുമേനി(സ)യുടെ സൽമാതൃകയുടെ അനുധാവനം അനിവാര്യമാണ്. പറയുന്നു, അനുധാവനം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇതേ ലോകത്ത് ഒരു പരിശുദ്ധ ജീവിതം നൽകപ്പെടുന്നു. ശാരീരിക ആവേശങ്ങളുടെ ഇടുങ്ങിയതും അന്ധകാരവുമായ ഖബറുകളിൽ നിന്ന് അവർ പുറത്തെടുക്കപ്പെടുന്നതാണ്. അതിലേക്ക് തന്നെയാണ് ഈ ഹദീസും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. **അനൽ ഹാശിറുല്ലദീ യുഹ്ശറുന്നാസു അലാഖദമി** അതായത് ആരുടെ കാൽപാദങ്ങളിലാണോ ജനങ്ങൾ എഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് ആ കാൽപാദങ്ങളിൽ മൃതരെ എഴുന്നേൽപ്പിക്കുന്നവനാണ് ഞാൻ. എന്നെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നവരാകുക എന്നതാണ്, എന്നെ പിൻപറ്റുന്നവരാകുക എന്നതാണ് പാദങ്ങളിൽ എഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെടുക എന്നത് കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്.

പറയുന്നു, വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഈ ഉപമയാൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണെന്നത് സ്പഷ്ടമായും മനസ്സിലാക്കുക. അതായത് ലോകം നിർജ്ജീവമായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അല്ലാഹു ഈ നബി, ഖാത്തമുൽ അമ്പിയാ (സ) യെ നിയോഗിച്ചുകൊണ്ട് പുതിയ നിലയിൽ ഭൂമിയെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചു.

അല്ലാഹു പറയുന്നു: اِعۡلَمُوۡۤا اَنَّ اللّٰهَ يُحۡىِ الۡاَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَا

അതായത്, കേൾക്കുക ഭൂമിയെ അത് നിർജ്ജീവമായതിനു ശേഷം അല്ലാഹു ജീവിപ്പിക്കുന്നു. പിന്നീട് അതനുസരിച്ച് നബി തിരുമേനി (സ) യുടെ സഹാബാക്കൾ (റ) നെ സംബന്ധിച്ച് പറയുന്നു وَاَيَّدَهُمۡ بِرُوۡحٍ مِّنۡهُ അതായത് പരിശുദ്ധാത്മാവ് മുഖേന അവരെ സഹായിച്ചിരുന്നു. ഹൃദയങ്ങളെ ജീവിപ്പിക്കുന്നു, ആത്മീയ മരണത്തിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ കഴിവുകളും, പരിശുദ്ധ വികാരങ്ങളും, പരിശുദ്ധ ജ്ഞാനങ്ങളും നൽകപ്പെടുന്നതിനെയാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായം എന്ന് പറയുന്നത്. ദൃഢജ്ഞാനവും സ്പഷ്ടമായ തെളിവുകളുമായി അല്ലാഹുവിന്റെ സാമിപ്യത്തിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നു. ആത്മീയ മരണത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനം എന്താണ്? ഭൗതീക അഭിലാഷങ്ങളെ ത്യജിക്കുക, സ്വയം തന്നെ സമർപ്പിക്കുക. അതിലേക്ക് അല്ലാഹു വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തിക്ക് മുൻഗണന നല്കുക എന്നതാണ്. സഹാബാക്കൾ (റ) ഉം ഇതെല്ലാം ചെയ്തപ്പോൾ അല്ലാഹു അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്ക് ആത്മീയ ജീവിതം നൽകി. അവർക്ക് പരിശുദ്ധ കഴിവുകൾ നൽകി. അത് മുഖേന അവർ ശൈത്വാനെ എതിരിട്ടു. അവരുടെ ചിന്തകളെ ശുദ്ധീകരിച്ചു. അവർക്ക് ഖുർആന്റെ ജ്ഞാനം നൽകി. അത് അവരുടെ വിശ്വാസത്തേയും ജ്ഞാനത്തെയും ഉന്നതമായ പദവിയിലേക്ക് എത്തിച്ചു. അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വത്തിൽ അവർക്ക് ദർശനജ്ഞാനം നൽകപ്പെട്ടു. സ്വയം അല്ലാഹുവിന്റെ ഖുദ്റത്തിന്റെ ദൃശ്യങ്ങൾ അവർ ദർശിച്ചു. അത് അവർക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം നൽകി. ഇതെല്ലാം തന്നെ അവർക്ക് തങ്ങളുടെ യജമാനനായ മുഹമ്മദ് (സ) യെ അനുധാവനം ചെയ്തതിലൂടെയാണ് കരസ്ഥമായത്. അവർക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപ്പനയായ وَالَّذِيۡنَ جَاهَدُوۡا فِيۡنَا لَنَهۡدِيَنَّهُمۡ سُبُلَنَا

അതായത് ആരാണോ നമ്മെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനായി ശ്രമിക്കുന്നത് ഞാനവർക്ക് എന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് മാർഗദർശനം നൽകുന്നതാണ് എന്നതിന്റെ അനുഭവജ്ഞാനം കൂടുതലായി ലഭിച്ചു. ഇതെല്ലാം തന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞതുപ്പോലെ നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ സൽമാതൃകയെ അനുധാവനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ലഭിച്ചത്.

ഹദ്റത്ത് മസീഹ് മൗഊദ് (അ) പറയുന്നു, പരിശുദ്ധാത്മാവ് മുഖേന മനുഷ്യന് ലഭിക്കുന്ന ജീവിതത്തിലൂടെയല്ലാതെ നിശ്ച

യമായും മോക്ഷദായകമായ ഈ അറിവുകൾ മനുഷ്യന് ലഭിക്കുന്നതല്ല. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വളരെ ശക്തിയുക്തം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു, ആ ആത്മീയജീവിതം ഈ പരിശുദ്ധ റസൂൽ (സ) യുടെ അനുധാവത്തിലൂടെ മാത്രമെ ലഭിക്കൂ. അതായത് ഇവിടെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിജ്ഞാനങ്ങൾ, അതായത് ആത്മീയ മരണത്തിൽ നിന്ന് മോചനം ലഭിക്കുന്നു, പരിശുദ്ധ കഴിവുകൾ ലഭിക്കുന്നു, പരിശുദ്ധ വികാരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു, പരിശുദ്ധ അറിവുകൾ ലഭിക്കുന്നു. പറയുന്നു, മോക്ഷഹേതുവായ ഈ വിജ്ഞാനങ്ങൾ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പരിശ്രമം കൊണ്ട് മാത്രം ലഭിക്കുന്നതല്ല. മറിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെയാണ് ലഭിക്കുന്നത്. പറയുന്നു, പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെയാണ് ലഭിക്കുന്നത്. ആ ആത്മീയ ജീവിതം ഈ പിശുദ്ധ റസൂൽ (സ) യുടെ അനുധാവനത്തിലൂടെ മാത്രമെ ലഭിക്കൂ എന്നാണ് ഖുർആൻ ശക്തിയുക്തം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. ഇത് ആത്മീയ ജീവിതമാണ്. ശാരീരിക ജീവിതമല്ല. അത് റസൂൽ തിരുമേനി(സ) യുടെ മാതൃകയെ അനുസരിക്കുകയും അനുകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെയാണ് ലഭിക്കുന്നത്. ഈ ആദരവായ റസൂൽ (സ) യുടെ അനുധാവനത്തെ ലംഘിക്കുന്ന എല്ലാവരും മൃതരാണ്. പറയുന്നു, ഈ ആദരവായ റസൂൽ (സ) അനുധാവനത്തെ ലംഘിക്കുന്ന എല്ലാവരും മൃതരാണ്. അവരിൽ ഈ ജീവിതത്തിന്റെ അതായത് ആത്മീയ ജീവിതത്തിന്റെ ആത്മാവില്ല. പിന്നീട് പറയുന്നു, ആത്മീയ ജീവിതം എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായത്താൽ ജീവൻ വെക്കുന്ന വിജ്ഞാനവും കർമ്മപരവുമായ മനുഷ്യന്റെ കഴിവുകളുമാണ്. അല്ലാഹു മനുഷ്യനെ നിലനിർത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കല്പനകൾ 600 ആണെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്നും തെളിയുന്നത്. ഇതിനു സമാനമായ നിലയിൽ ജിബ്‌രീൽ (അ) ന്റെ ചിറകുകളും 600 ആണ്. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ബീജം ഏതു വരെ 600 കല്പനകളെ തലയിലേറ്റികൊണ്ട് ജിബ്‌രീലിന്റെ ചിറകുകൾക്ക് കീഴിൽ വരുന്നില്ലയോ അവനിൽ അല്ലാഹുവിൽ ലയിച്ച് ഇല്ലാതാകുന്നതിനുള്ള കുട്ടി ജനിക്കുന്നതല്ല. അതായത് മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഉദാഹരണം നൽകിക്കൊണ്ട് പറയുകയാണ്. മനുഷ്യബീജം ഈ 600 കൽപ്പനകളെ തന്നിൽ സംജാതമാക്കുന്നില്ലയോ, പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നില്ലയോ അതുവരെ അല്ലാഹുവിൽ ലയിച്ച് ഇല്ലാതാകുന്ന മനുഷ്യനാകാൻ സാധിക്കില്ല. മനുഷ്യനെ അല്ലാഹുവിന്റെ ഏറ്റവും സമീപസ്ഥനാക്കുന്ന കുട്ടി ജനിക്കുന്നതല്ല. പറയുന്നു, മനുഷ്യ യാഥാർത്ഥ്യം തന്റെയുള്ളിൽ 600 മുട്ടകളുടെ കഴിവുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇത് ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമല്ല. മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതത്തിൽ അല്ലാഹു ഈ കഴിവുകൾ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ ആഗ്രഹിക്കുകയും പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഈ കല്പനകളെ തന്നിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവും പ്രാപ്തിയുമുണ്ട്. പറയുന്നു, ആരുടെ കഴിവുകളുടെ 600 മുട്ടകളാണോ ജിബ്‌രീലിന്റെ കഴിവുകളുടെ 600 ചിറകുകൾക്ക് കീഴിൽ വരുന്നത് അവൻ പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യനും, അവന്റെ ജനനം പരിപൂർണ്ണ ജനനവും, അവന്റെ ജീവിതം പരിപൂർണ്ണ ജീവിതവുമാകുന്നു. അതായത് ഇവ കരസ്ഥമാക്കുമ്പോഴാണ് യഥാർത്ഥ ആത്മീയ ജനനം ഉണ്ടാകുന്നതും, യഥാർത്ഥ ആത്മീയ ജീവിതം ലഭിക്കുന്നതും. അതിനാൽ ഈ 600 കല്പനകളെ സ്വായത്തമാക്കുന്നതിനായി പരിശ്രമിക്കുക. പറയുന്നു ഗഹനമായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്നത് മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മുട്ടകളുടെ ആത്മീയ കുട്ടികൾ പരിശുദ്ധാത്മാവ് മുഖേന നബി (സ)യുടെ അനുധാവനത്തിൽ ജനിക്കുന്നു എന്നാണ്. അത് തന്റെ അളവിലും ഗുണത്തിലും രൂപത്തിലും അവസ്ഥയിലും മറ്റെല്ലാ പ്രവാചകൻമാരുടെയും കുട്ടികളെക്കാൾ പരിപൂർണ്ണമാകുന്നു. അതായത് നബി (സ) യുടെ അനുധാവനത്തിലൂടെ മനുഷ്യന് ലഭിക്കുന്ന ആത്മീയ കുട്ടികൾ, ആത്മീയ ഗുണങ്ങൾ അത് തന്റെ ഗുണത്തിലും, അളവിലും, തന്റെ രൂപത്തിന്റെ കാര്യത്തി ലും, തന്റെ അവസ്ഥയുടെ കാര്യത്തിലും എല്ലാ അവസ്ഥയിലും മറ്റു പ്രവാചകൻമാർ മുഖേന ഉണ്ടായ ആത്മീയ വിപ്ലവത്തെക്കാളും ശ്രേഷ്ടമാകുന്നു. പറയുന്നു, ഇതിലേക്ക് സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു പറയുന്നു كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ അതായത് ജനങ്ങളുടെ സമുദ്ധാരണത്തിനായി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ സമുദായങ്ങളെക്കാളും നിങ്ങൾ ഉത്തമരാകുന്നു. ശ്രേഷ്ട സമുദായമാക്കി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അധിക പ്രഭാഷണങ്ങളിലും നാം ശ്രേഷ്ട സമുദായമെന്ന് കേൾക്കുന്നു. ഈ ശ്രേഷ്ട സമുദായമാകുന്നതിനായി നമ്മോട് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എല്ലാ ആത്മീയ വിപ്ലവങ്ങളും, ആത്മീയ അവസ്ഥയും തങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുന്നതിനായി പരിശ്രമിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നബി (സ) ഇതിനെക്കുറിച്ച് പരാർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശുദ്ധ ഖുർആനിലും ഇതിന്റെ പരാമർശമുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലാണ് പരിഷ്കരണം ഉണ്ടാവുക. ഈ അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൻ എത്തുമ്പോഴാണ് മറ്റുള്ളവരുടെ സമുദ്ധാരണത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കുക. അപ്പോൾ സമുദ്ധാരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. റസൂലിന്റെ മാതൃകയെ നാം പിൻപറ്റാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണ്, നമ്മുടെ ജീവിതം അതിനനുഗുണമാക്കുമ്പോഴാണ്, സ്വന്തം ആത്മ പരിശോധന എപ്പോഴും ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ്, നമ്മുടെ ആത്മീയ വളർച്ചയിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ്, അല്ലെങ്കിൽ അതിന് ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഈ ഫലമുണ്ടാവുക. അല്ലാഹു നമുക്ക് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന കല്പനകളെ എവിടെയെല്ലാം ഏതെല്ലാം കാര്യങ്ങളിൽ ഏതെല്ലാം രീതിയിൽ ഏതുവരെ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് നോക്കേണ്ടതാണ്. അപ്പോഴാണ് നാം നമ്മിൽ ആത്മീയ വിപ്ലവം സംജാതമാക്കുക. അപ്പോഴാണ് നമുക്ക് ഇസ്‌ലാമിന്റെ യഥാർത്ഥ സന്ദേശം ലോകത്തിലേക്കെത്തിക്കാൻ സാധിക്കുക.

അതിനാൽ പാപിയാണെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു അബ്ദ് ആകാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അവന്റെ എല്ലാ പാപങ്ങളും പൊറുക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ റസൂൽ(സ)യുടെ മാതൃകയെ പിൻപറ്റുകയും അതിനായി പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമായി. തന്റെ സർവ്വ കഴിവുകളുമുപയോഗിച്ച് അതിനായി ശ്രമിക്കുക.

നബി(സ) തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സുന്ദരമായ വശങ്ങളെ നാം കാണുന്നു. അങ്ങയുടെ മാതൃകകളുണ്ട്. അതിനെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കല്പന അല്ലാഹു നമുക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന് എങ്ങനെ ഏതുവരെ അത് കരസ്ഥമാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ് എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഹദ്റത്ത് മസീഹ് മൗഊദ്(അ) പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിലൂടെ ചരിക്കുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേഹവും കരസ്ഥമാകുന്നു. അത് മുഖേന ദാസൻ തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ എത്തുന്നു.

അല്ലാഹുവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിലും, അവനോടുള്ള നന്ദി പ്രകടനത്തിലും, അവന്റെ ആരാധനയിലും എന്ത് മാതൃകയാണ് നബി (സ) നിലനാട്ടിയത് എന്ന് നമുക്ക് ആദ്യമായി നോക്കാം. മുഴുവൻ ദിവസവും ഭരണ കാര്യങ്ങളിലും തന്നെ അംഗീകരിക്കുന്നവരുടെ പരിഷ്കരണത്തിലും ശിക്ഷണത്തിലും അവർക്ക് ആത്മീയ ഉന്നമത്തിനുള്ള മാർഗങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതിലും ആ മഹാനായ നബി (സ) വ്യാപൃതനായിരുന്നു. സാധാരണ ദിനങ്ങളിലും തിരക്കായിരുന്നു. യുദ്ധങ്ങളിലും അടിയന്തരാവസ്ഥകളിലും പകലിലെ തിരക്കുകളോടൊപ്പം ശാരീരിക പ്രയാസങ്ങളും മൂർദ്ധന്യതയിലെത്തുമായിരുന്നു. എന്നാൽ നമുക്ക് അങ്ങയുടെ പകൽ സമയത്തെ ആരാധനകളിലൊ രാത്രിയിലെ ആരാധനകളിലോ എന്തെങ്കിലും തടസ്സം കാണാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. രാത്രി ആരാധന

ക്കായി നിൽക്കുമ്പോൾ കാലിൽ നീര് വരുമായിരുന്നു. കാരണം രാത്രിയിൽ ആരാധന അനുഷ്ഠിക്കുക എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനയായിരുന്നു. അങ്ങയുടെ രാത്രിയിലെ ആരാധനകൾ അർദ്ധരാത്രിക്ക് ശേഷവും അർദ്ധ രാത്രിയിലും ഉള്ളതായിരുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْئًا وَأَقْوَمُ قِيلًا

രാത്രി ഉണരുന്നത് നിശ്ചയമായും ശരീരേച്ഛയെ കാലിനടിയിൽ ചവിട്ടിയരക്കുന്നതിനായി ഏറ്റവും ശക്തവും വാക്കുകൾ ചൊവ്വാക്കുന്നതിന് കൂടുതൽ പ്രബലവുമാണ്. ഹദറത് ആയിശ(റ) ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു. അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലെ(സ) അങ്ങയ്ക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം കരസ്ഥമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങ് സ്വന്തം ശരീരത്തെ ഇത്രയും പ്രയാസത്തിൽ അകപ്പെടുത്തുന്നത് എന്തിനാണ്? പറഞ്ഞു, അല്ലയോ ആയിശാ **അഫലാ അകൂനു അബ്ദൻ ശകൂറാ** ഞാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ സമീപസ്ഥനാണെങ്കിൽ, അല്ലാഹു എന്നിൽ അനുഗ്രഹം ചൊരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവന്റെ നന്ദിയുള്ള ദാസനാകുക എന്നത് എന്റെ ബാധ്യതയല്ലേ? ഔദാര്യത്തിനു മുന്നിലാണ് നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കുക. ചുരുക്കത്തിൽ അങ്ങ് എപ്പോഴും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെയും ഔദാര്യങ്ങളേയും സ്മരിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു. നമ്മെ മുസ്‌ലിം ആക്കി എന്നതുമാത്രമല്ല മറിച്ച് അങ്ങയുടെ യഥാർത്ഥ ദാസന് നബി (സ)യുടെ സലാം എത്തിക്കുന്നതിനുള്ള തൗഫീഖ് നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നത് അല്ലാഹു നമ്മോട് ചെയ്ത ഔദാര്യമാണ്. ഇത് വലിയൊരു ഔദാര്യമാണ്. ഇതിന്റെ നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കാൻ തന്നെ നമ്മെകൊണ്ടാവില്ല. ഒരഹ്മദിക്ക് ഇതിന്റെ നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. എത്ര ശ്രമിച്ചാലും നമുക്ക് നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഓരോ അഹ്മദിയും തങ്ങളുടെ കഴിവനുസരിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ ആരാധനയുടെ കടമ നിറവേറ്റുന്നതിനായി ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. റമദാനിൽ ഉണ്ടാക്കിയെടുത്തിട്ടുള്ള നഫലുകളുടെ ശീലം അത് താൽക്കാലിക ശീലമാക്കരുത്. നമ്മുടെ ഭൗതിക ലക്ഷ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ളതാകരുത്. മറിച്ച് അല്ലാഹുവിനോടുള്ള നന്ദിപ്രകടനത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും ഇതിലുണ്ടായിരിക്കണം. അപ്പോഴാണ് ഈ ആരാധനയുടെ പ്രഭാവം നമ്മുടെ വാക്കുകളുടെയും കർമ്മങ്ങളുടെയും സത്യതയ്ക്കായി വെളിപ്പെടുക. നാം ശ്രേഷ്ട സമുദായമായിക്കൊണ്ട് ലോകത്തിന്റെ സമുദ്ധാരണത്തിന് ശ്രമിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ വാക്കുകൾ പ്രഭാവം ചെലുത്തുന്നത് നമ്മുടെ അവസ്ഥ ഇത്തരത്തിലായിരിക്കുമ്പോഴാണ്. ഇത് നഫലുകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നബി (സ)യുടെ മാതൃകയാണ് പരാമർശിച്ചത്. എപ്രകാരമാണ് രാത്രിയിൽ ആരാധന നിർവഹിച്ചിരുന്നത്.

ഫർള് നമസ്കാരങ്ങളിലെ കൃത്യനിഷ്ഠതയെ സംബന്ധിച്ച് നബി(സ) ക്ക് വളരേ ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നു. അതികഠിനമായ രോഗാവസ്ഥയിലും, നമസ്കാരം ഇരുന്നോ കിടന്നോ വീട്ടിലോ നമസ്ക്കരിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ടെങ്കിലും, മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായത്താൽ പള്ളിയിൽ ജമാഅത്തായി നമസ്കാരം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി വരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ആരാധനയിൽ കൃത്യനിഷ്ഠതയുണ്ടാവുകയും ആരാധനയ്ക്ക് ഇത്ര പ്രാധാന്യം നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടും, ആരാധനയിൽ കൃത്രിമതയും കാപട്യവും അങ്ങ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. വീട്ടിൽ കയർ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നതായി നബി(സ) കണ്ടപ്പോൾ അതിന്റെ കാരണം അന്വേഷിച്ചു. അപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് ഹദ്റത് സൈനബ് (റ) ആരാധന അനുഷ്ഠിച്ച് തളരുമ്പോൾ ഈ കയറിന്റെ സഹായത്താൽ എഴുന്നേറ്റ് നിൽക്കുമായിരുന്നു എന്നാണ്. നബി(സ) ഇത് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അങ്ങ് പറഞ്ഞു, എത്ര നേരം സന്തോഷത്തോടുകൂടി പ്രസന്നതയോടുകൂടി എളുപ്പത്തിൽ ആരാധന നിർവഹിക്കാൻ കഴിയുമോ നിർവഹിക്കുക. തളരുമ്പോൾ ഇരിക്കുക. നബി(സ)യ്ക്ക് എത്രത്തോളം ശക്തി നൽകിയിക്കുന്നുവെന്നാൽ കാല് വിണ്ട് കീറിയാലും അങ്ങ് എഴുന്നേറ്റ് നിൽക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർക്കായി നബി(സ) സൗകര്യം നൽകി. എന്നാൽ സൗകര്യത്തിന്റെ അർത്ഥം, ചിലർ ശീലമാക്കിയിരിക്കുന്നത് പോലെ ഇരുന്ന് നമസ്കരിക്കൂക എന്നല്ല. ചിലർ രാവിലെ സുബഹി നമസ്ക്കാരത്തിനായി എഴുന്നേറ്റ് വുളു ഇല്ലാതെ കിടക്കയിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് തന്നെ തയമ്മും ചെയ്ത് ഇരുന്ന് നമസ്ക്കരിക്കുന്നത് ശീലമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇത് തെറ്റാണ്. ഇതിൽ നിന്ന് അനുവദീയമല്ലാത്ത പ്രയോജനം എടുക്കരുത്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇത് ആരാധനയല്ല. തങ്ങളുടെ കഴിവുകളും പ്രാപ്തികളേയും പാരമ്യതയിലേക്കെത്തിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ആ കഴിവുകൾക്കനുസൃതമായി ഓരോ വ്യക്തിയും സ്വയം അനുമാനിക്കുക. ഇങ്ങനെയാകുമ്പോഴാണ് താൻ സൽമാതൃകയിൽ പിൻപറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്ന് ഓരോ വ്യക്തിക്കും പറയാൻ സാധിക്കുക.

ആരാധനയുടെയും നന്ദിപ്രകടനത്തിന്റെയും നിലവാരം നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. നമ്മുടെ മുന്നിൽ സമർപ്പിച്ച മാതൃക ഞാൻ പരാമർശിച്ചു. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമായിരുന്നിട്ടും ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ നബി(സ) ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി. ആരും തന്നെ സ്വന്തം കർമ്മങ്ങളാൽ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതല്ല. അപ്പോൾ ഹദ്റത്ത് അബൂഹുറൈറ (റ) ചോദിച്ചു. അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരെ! അങ്ങും സ്വന്തം കർമ്മങ്ങളാൽ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ലേ? അങ്ങ് മുഴുവൻ രാത്രിയിലും ആരാധന നിർവഹിക്കുന്നു. കാല് വിണ്ട് കീറുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഇല്ലായ്മയുടെ അവസ്ഥയിലേക്കെത്തുന്നു. നബി (സ) പറഞ്ഞു, ഞാനും എന്റെ കർമ്മങ്ങളുടെ ബലത്തിൽ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹവും കാരുണ്യവുമാണ് എന്നെ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുക. എത്ര ഭയത്തിന്റേയും പേടിയുടേയും അവസ്ഥയാണിത്. നിസാര നന്മകളിൽ അഹങ്കരിക്കുന്നവർ എത്ര ഭയപ്പെടേണ്ടതാണ്. അല്ലാഹു നമ്മെ അവന്റെ മഹ്ഫിറത്തിന്റേയും അനുഗ്രഹത്തിന്റേയും പുതപ്പിൽ പുതപ്പിക്കുമറാകട്ടെ. നമുക്ക് യഥാർത്ഥ ആരാധന അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനുള്ള തൗഫീഖ് നൽകുമാറാകട്ടെ. എളിമയും വിനയവും നൽകുന്നതിനുള്ള തൗഫീഖ് നൽകുമാറാകട്ടെ.

നബി(സ) പറഞ്ഞു. സ്വന്തം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നന്മ സ്വായത്തമാക്കുക. അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യത്തിന്റെ മാർഗങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുക. പറയന്നു. ആരും മരണത്തെ ആഗ്രഹിക്കരുത്. കാരണം അവൻ നന്മ ചെയ്യുന്നവനാണെങ്കിൽ നന്മയിൽ മുന്നേറുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ അവകാശിയാകുന്നതുമാണ്. അഥവാ തിന്മ ചെയ്യുന്നവനാണെങ്കിൽ തൗബയ്ക്കുള്ള തൗഫീഖ് ലഭിക്കുന്നതാണ്. ഈ തൗബയ്ക്കുള്ള തൗഫീഖും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താലാണ് ലഭിക്കുക. അതിനുവേണ്ടി ദുആ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ലോകത്ത് ഭൂരിപക്ഷവും തിന്മകളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നവരാണ്. അവരതിൽ മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. നബി (സ) ഈ പറഞ്ഞത് വിശ്വാസികൾക്ക് വേണ്ടിയിട്ടാണ്. നിസാരമായ തിന്മകളെ സംബന്ധിച്ചാണ് പറഞ്ഞത്. അവർക്ക് ആ ന്യൂനതകൾ ദൂരീകരിക്കുന്നതിനുള്ള തൗഫീഖ് ലഭിക്കുന്നതാണ്. റമദാനിലും മനുഷ്യൻ ന്യൂനതകൾ ദൂരീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു, തിന്മകളെ ദൂരീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ ശ്രമത്തിൽ മുന്നേറുകയും അതിനെ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

തൗബയിലേക്ക് ശ്രദ്ധിക്കുന്നവർക്കായിട്ടാണ് നബി(സ) ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞത്. അതിലേക്കു ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് നന്മയിൽ മുന്നേറാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു. മരണം വിധിക്കപ്പെട്ടതാണ് എന്നാൽ അല്ലാഹുവേ, നീ തൃപ്തിപ്പെടുന്ന സമയത്ത് മരണപ്പെടുത്തണേ എന്ന് ദുആ ചെയ്യുന്നു. നബി(സ) പറഞ്ഞു. തങ്ങളുടെ കഴിവുകളേയും

അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളേയും ശരിയായി ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുക എന്നത് ധിക്കാരമാണ്. ഈ കഴിവുകളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതും ആരാധനയിൽ പെട്ടതാണ്, ഈ കഴിവുകളുടെ ശരിയായ ഉപയോഗവും ആരാധനയിൽ പെട്ടതാണ്. അല്ലാഹു നൽകിയിരിക്കുന്ന അവയവങ്ങളായ ചെവി, കണ്ണ്, നാവ്, കയ്യ്, കാല് മുതലായവ കൊണ്ട് നന്മ ചെയ്യുന്നതും ആരാധനയായി ത്തീരുന്നു. കാതുകളിലൂടെ നന്മയുടെ കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തി കരസ്ഥമാക്കുന്നവനാക്കി മാറ്റുന്നു. എന്നാൽ ആളുകളുടെ പരദൂഷണവും ഏഷണിയും കേൾക്കുന്നത് പാപമാണ്. എന്നാൽ തിന്മയുടെ കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കരുതെന്ന് കരുതി ആരെങ്കിലും തന്റെ കാത് സ്ഥിരമായി അടച്ചുവെക്കുകയാണെങ്കിൽ അതും അതിന്റെ ശരിയായ ഉപയോഗമല്ല. മറിച്ച് ഒരു തരത്തിലുള്ള ധിക്കാരമായി മാറുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ റമദാനിലൂടെയാണ് നാം കടന്നുപോകുന്നത്. അത്താഴം കഴിക്കുക, നോമ്പു തുറക്കുക എന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനയാണ്. നബി(സ) സ്വന്തം കർമ്മങ്ങളിലൂടെ ഇത് പ്രാവർത്തികമാക്കി കാണിച്ചുതന്നു. അഥവാ അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുന്നില്ലായെങ്കിൽ അത് ധിക്കാരവും പാപവുമാകുന്നു. എന്തെങ്കിലും നിർബന്ധിതാവസ്ഥ ഉണ്ടായാലല്ലാതെ. ചില നിർബന്ധിതാവസ്ഥ ഉണ്ടാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യന് പെട്ടെന്ന് നോമ്പു തുറക്കാനോ നോമ്പു വെക്കാനോ ഉള്ളത് ഭക്ഷിക്കാൻ കഴിയില്ല. ആരോഗ്യമുണ്ടായിട്ടു കൂടി നോമ്പ് പിടിക്കുന്നില്ലായെങ്കിൽ അതും ധിക്കാരവും പാപവുമാകുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ എന്തെങ്കിലും രൂപത്തിൽ ലഭ്യമായിട്ടുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ നിന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനയാൽ അനുവദനീയമായ നിലയിൽ പ്രയോജനം എടുക്കുക എന്നത് നന്മയായിത്തീരുന്നു. അതിന്റെ അനുവദനീയമല്ലാത്ത ഉപയോഗം പാപമാകുന്നു. അസമയത്തുള്ള ഉപയോഗം പാപമാകുന്നു.

ഇതാണ് നബി(സ) നമുക്ക് സ്വന്തം കർമ്മങ്ങളാൽ പഠിപ്പിച്ചുതന്നത്. നബി(സ) യുടെ സഹനവും പാരമ്യതയിൽ എത്തിയതായിരുന്നു. മദ്യനിരോധനത്തിന് മുൻപ് ഒരു സഹാബി ലഹരിയിൽ നബി (സ) യെ എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞു. അങ്ങ് നിശബ്ദനായി ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അല്ലാഹു നബി(സ)ക്ക് ഭരണവും നൽകുകയുണ്ടായി. മദീനയിൽ വന്നപ്പോൾ ഭരണം സ്ഥാപിതമായി. ആ അവസ്ഥയിലും സഹനത്തിന്റെ ഉന്നത മാതൃകകൾ നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നു. ലോകത്ത് നാം കാണുന്നു, ആരുടെയെങ്കിലും പക്കൽ നാല് പൈസ വന്നാൽ അല്ലെങ്കിൽ ചെറിയൊരു പദവി ലഭിച്ചാൽ പിന്നീട് മൂക്കിൽ ഈച്ച ഇരിക്കാൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഇഷ്ടത്തിന് വിരുദ്ധമായ എന്തെങ്കിലും കേട്ടാൽ കോപിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. എന്നാൽ നബി(സ) യുടെ പെരുമാറ്റം എത്തരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു? ഒരിക്കൽ ഒരു യഹൂദി വന്ന് നബി(സ) യുമായി തർക്കിക്കാൻ തുടങ്ങി.തർക്കത്തിനിടയിൽ അയാൾ വീണ്ടും വീണ്ടും മുഹമ്മദ്(സ) എന്ന് പറഞ്ഞായിരുന്നു സംസാരിച്ചിരുന്നത്. അതായത് മുഹമ്മദ് എന്ന് മാത്രമെ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നബി(സ) മദീനയുടെ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന സമയത്തെ സംഭവമാണിത്. മാത്രമല്ല ചുറ്റുപാടും, ദൂരെ വരെയും നബി(സ) യുടെ ഭരണം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. സഹാബാക്കൾക്ക് യഹൂദിയുടെ ഈ സംഭാഷണശൈലി ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. സഹാബാക്കൾ നബി(സ) യെ യാ റസൂലുല്ലാഹ് എന്നായിരുന്നു അഭിസംബോധന ചെയ്തിരുന്നത്. അമുസ്ലിംകൾ നബി (സ) യുടെ സ്ഥാനപ്പേരായ അബുൽ ഖാസിം എന്ന് പറഞ്ഞാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. യഹൂദി വീണ്ടും വീണ്ടും മുഹമ്മദ് എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ സഹാബാക്കൾ അയാളോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടു പറഞ്ഞു. റസൂലുല്ലാഹ് എന്ന് പറയാൻ പറ്റില്ലെങ്കിൽ സ്ഥാനപ്പേരായ അബുൽ ഖാസിം എന്ന് വിളിച്ചുകൊള്ളുക. യഹൂദി പറഞ്ഞു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ഇട്ട പേരിലേ വിളിക്കൂ. അപ്പോൾ നബി (സ) പുഞ്ചിരിച്ചു എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു. ഇയാൾ പറയുന്നത് ശരിയാണ്. എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ എന്റെ പേര് മുഹമ്മദ് എന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്. അയാൾ അങ്ങിനെ വിളിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, ദേഷ്യപ്പെടരുത്. ചിലപ്പോൾ ആളുകൾ നബി(സ) യെ കൈ പിടിച്ച് നിർത്തുമായിരുന്നു. ചില സമയത്ത് നബി(സ) യുടെ അത്യാവശ്യകാര്യങ്ങളിൽ തടസ്സമാകുമായിരുന്നു. അങ്ങയുടെ സമയം പാഴാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ വളരെ സഹനത്തോടും ക്ഷമയോടും കൂടി അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കുമായിരുന്നു. അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കുമായിരുന്നു.

നീതിയുടെ നിലവാരം എത്രത്തോളമെന്നാൽ, ആരെങ്കിലും അപരാധം ചെയ്താൽ ധനികനാണോ ദരിദ്രനാണോ എന്ന് നോക്കില്ല. ഉന്നതകുലജാതനാണോ സാധാരണക്കാരനാണോ എന്ന് നോക്കില്ല. ഒരു സമ്പന്ന സ്ത്രീ മറ്റൊരാളുടെ ധനത്തെ കൈവശപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, കൈവശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ശിക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ വലിയ വലിയ ആൾക്കാരിൽ അസ്വസ്ഥത ഉടലെടുത്തു. പ്രത്യേകിച്ച് അടുത്ത ബന്ധുക്കളിൽ. ഇത് ഉന്നത കുടുംബത്തിലെ സ്ത്രീയാണ്. അവളെയെന്തിനാണ് ശിക്ഷിച്ചത്. നബി (സ) യുടെ സവിധത്തിലേക്ക് ഉസാമയെ ഇവളുടെ ശിക്ഷ മാപ്പാക്കണം എന്ന ശുപാർശയുമായി അയച്ചു. അത് കേട്ടപ്പോൾ നബി (സ) ദേഷ്യപ്പെട്ടു. പരിപൂർണ്ണമായും അനുകമ്പയുടെ പ്രതിരൂപമായ സഹനം കൈകൊള്ളുന്ന സൽസ്വഭാവത്തോടുകൂടി പെരുമാറുന്ന വ്യക്തിയായ നബി (സ) ക്ക് ഒരിക്കലും കോപം വരില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ അവസരത്തിൽ കോപം വന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനക്ക് വിരുദ്ധമായി ശുപാർശ ചെയ്യുന്നതിനാണോ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നിട്ടുള്ളത്. പറഞ്ഞു. മുൻ സമുദായങ്ങൾ നശിച്ചത് വലിയവരെ പരിഗണിക്കുകയും ചെറിയവരോട് അനീതി കാണിക്കുകയും ചെയ്തതിനാലാണ്. ഇസ്ലാം ഇത് അനുവദിക്കുന്നില്ല. അല്ലാഹുവാണെ സത്യം! അഥവാ എന്റെ മകൾ ഫാതിമയാണ് അപരാധം ചെയ്തതെങ്കിൽ ഞാൻ അവളെ ശിക്ഷിക്കാതെ വിടില്ല. ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽ നീതി മുസ്ലിംകളിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നു. ഇതാണ് ഇവരുടെ അപചയത്തിന് കാരണമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. നമുക്കും ഇക്കാര്യത്തിൽ ധാരാളം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭാരവാഹികളും നിയമാവകാശം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടതാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള നിലവാരം നിലനാട്ടാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഇത് വളരെ അപകടകാരിയാണ്. ഇത് അധഃപതനത്തിനുള്ള ഹേതുവായിത്തീരുന്നതാണ്.

ശത്രുക്കളോടുള്ള നീതിയെ സംബന്ധിച്ചും ഖുർആനിക കൽപനയുണ്ട്. അതിന്റെ എന്ത് മാതൃകയാണ് കാണിച്ചത്? അതിനുള്ള ഒരു ഉദാഹരണവും പറയാം. സഹാബാക്കളെ മക്കയിൽ ഒരു സ്ഥലത്ത് വിവരം അന്വേഷിക്കുന്നതിനായി അയച്ചു. ഇവർ ഹറമിന്റെ അതിർത്തിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ കുറച്ചാളുകളെ കണ്ടു. ഇവരെ പരിചയമുണ്ടായിരിക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ ഇവർ ചെന്ന് മക്കക്കാരെ അറിയിക്കും എന്ന സംശയം ഉണ്ടായി. അക്കാരണത്താൽ ആ സഹാബാക്കൾ അവരെ അക്രമിച്ചു. അവരിൽ ഒരാളെ വധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സഹാബാക്കൾ തിരിച്ച് മദീനയിൽ എത്തിയപ്പോൾ പുറകെ പുറകെ മക്കക്കാരുടെ ഒരു സംഘം പരാതിയുമായെത്തി. ഇത്തരത്തിൽ ഹറമിന്റെ അതിർത്തിയിൽ അവർ കൊല നടത്തി. നിങ്ങൾ മുസ്ലീംകളെ എത്ര കണ്ട് ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നു? ഹറമിന്റെ അതിർത്തികളിൽ പോലും ചെയ്ത അക്രമങ്ങൾ മറന്നു പോയോ? എന്ന് മറുപടിയായി ചോദിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ നബി (സ) പറഞ്ഞു. ശരി. ഒരുപക്ഷെ സഹാബാക്കളെ അവർ പ്രതിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇവർ ഹറമിൽ അഭയം തേടുന്നതാണ്. അങ്ങനെ തങ്ങളുടെ ജീവൻ സുരക്ഷിതമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഞങ്ങളുടെ ആളുകൾ അക്രമം

പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. നബി (സ) അവരോട് പറഞ്ഞു ശരിയാണ്. ഇതിനുപകരമായി വധശിക്ഷ നടപ്പാക്കുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ അറേബ്യയിലെ ആചാരപ്രകാരം പകരം വധശിക്ഷനടപ്പാക്കി. ശ്രേഷ്ടനായ നീതിമാൻ എല്ലായിടത്തും നിലനാട്ടിയ നീതിയുടെ നിലവാരമായിരുന്നു ഇത്. മറ്റുള്ളവരുടെ വികാരങ്ങളെ മാനിക്കുന്നതിന്റെ നിലവാരവും നോക്കുക. ഒരു യഹൂദി നബി(സ) യുടെ പക്കൽ പരാതി പറയുന്നു. അബൂബക്കർ(റ) എന്റെ മനസ്സ് വേദനിപ്പിച്ചു. ഞാൻ അല്ലാഹുവിനെ സത്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് പറയുന്നു. അല്ലാഹു മുഹമ്മദ് റസൂലുല്ലാഹ്(സ) യെ ഹദ്റത് മൂസയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഇത് കേട്ട് എനിക്ക് വിഷമമുണ്ടായി എന്ന് യഹൂദി പറഞ്ഞു. നബി (സ) എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരേക്കാളും ശ്രേഷ്ഠനാണ് എന്നത് യാഥാർഥ്യം തന്നെയാണ്. വിശുദ്ധ ഖുർആനും ഇതിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ നബി (സ) ഹദ്റത്ത് അബൂബക്കർ (റ) യെ വിളിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. തുടക്കം കുറിച്ചത് ഈ വ്യക്തിയാണ്. മുഴുലോകത്തേക്കും ശ്രേഷ്ഠത നൽകിയ മൂസയെ സത്യം ചെയ്തു ഞാൻ പറയുന്നു എന്ന് പറയുകയുണ്ടായി. നബി(സ) പറഞ്ഞു. എന്നാലും അങ്ങിനെ ചെയ്യരുത്. മറ്റുള്ളവരുടെ വികാരത്തെ മാനിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതായിരുന്നു മറ്റുള്ളവരുടെ വികാരത്തോടുള്ള ആദരവ്.

മനുഷ്യകുലത്തിന് സേവനം ചെയ്യുന്നവരെ എങ്ങിനെയാണ് നബി (സ) ആദരിച്ചിരുന്നത്? രിവായത്തിൽ വരുന്നു, തായി ഗോത്രത്തിലെ ആളുകൾ മുസ്‌ലിംകളുമായി യുദ്ധം ചെയ്തു. അവരിൽ നിന്ന് കുറച്ചുപേർ തടവുകാരാക്കപ്പെട്ടു. അതിൽ അറേബ്യയിലെ പ്രശസ്ത ധർമ്മശീലനായ ഹാതിം തായുടെ മകളുമുണ്ടായിരുന്നു. നബി(സ) യ്ക്ക് വിവരം ലഭിച്ചപ്പോൾ അവരെ വിളിപ്പിച്ചു. അവരുടെ ശുപാർശയിൽ നബി(സ) അവരുടെ ഗോത്രത്തിന്റെ ശിക്ഷയും ക്ഷമിച്ചുകൊടുത്തു. ഇതായിരുന്നു മനുഷ്യകുലത്തിന് ഔദാര്യവാനായ വ്യക്തിയുടെ മനുഷ്യകുലത്തിന് ഔദാര്യം ചെയ്യുന്നവരോടുള്ള പെരുമാറ്റവും അവരോടുള്ള ആദരവും

സ്ത്രീകളുടെ അന്തസ്സും ആഭിജാത്യവും എങ്ങിനെയാണ് നബി (സ) നിലനാട്ടിയത്. അറേബ്യയുടെ ആചാരപ്രകാരം സ്ത്രീകളെ മർദ്ദിക്കുമായിരുന്നു. നബി(സ) യ്ക്ക് അറിവ് ലഭിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞു. സ്ത്രീകൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസികളാണ്. നിങ്ങളുടെ ദാസികളല്ല. ഒരു സഹാബി നബി (സ) യോട് ചോദിച്ചു. ഭാര്യമാരോടുള്ള ഞങ്ങളുടെ അവകാശമെന്താണ്? നബി (സ) പറഞ്ഞു. അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷിക്കുവാനായി നൽകിയിരിക്കുന്നത് അവരേയും ഭക്ഷിപ്പിക്കുക. നിങ്ങൾക്ക് ധരിക്കാൻ നൽകുന്നത് അവരേയും ധരിപ്പിക്കുക. അവരുടെ മുഖത്തടിക്കരുത്. അവരെ അസഭ്യം പറയരുത്. അവരെ വീട്ടിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കരുത്. ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട് എന്ന പരാതികൾ ലഭിക്കാറുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ളവർ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു ഭാഗത്ത് അല്ലാഹുവിനോട് ദുആ ചെയ്യുന്നു. മറു ഭാഗത്ത് അവന്റെ കല്പനക്ക് വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

നബി (സ) പറഞ്ഞു. നിങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉത്തമൻ നിങ്ങളുടെ വീട്ടുകാരോട് ഏറ്റവും ഉത്തമരായവരാകുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതലായി നല്ലതുപോലെ പെരുമാറുന്നവനാകുന്നു. നേരത്തെയും പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായി. ഭരണപരവും ശിക്ഷണപരവുമായ തിരക്കുകൾ കാരണത്താൽ നബി(സ)യുടെ സമയം അങ്ങേയറ്റം വിലപിടിച്ചതായിരുന്നു. ആരാധനയിലും വ്യാപൃതനായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതെല്ലാമായിരുന്നിട്ടുപോലും വീട്ടുജോലികളിലും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിലും ചിലത് നിർവഹിക്കുമായിരുന്നു. ഹദ്റത്ത് ആയിശ (റ) പറയുന്നു. നബി (സ) വീട്ടിലുണ്ടാകുന്ന സമയമത്രയും വീട്ടുകാരെ സഹായിക്കുന്നതിലും സേവിക്കുന്നതിലും വ്യാപൃതനാകുമായിരുന്നു. നബി (സ) യുടെ മറ്റ് ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ വീട്ടിലെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾക്ക് തടസ്സമാകുമായിരുന്നില്ല. കീറിയ വസ്ത്രം തുന്നുമായിരുന്നു. ആടിന്റെ പാൽ കറക്കുമായിരുന്നു. വൈകി വീട്ടിലെത്തിയാൽ ഭക്ഷണം അല്ലെങ്കിൽ പാല് സ്വയം എടുത്ത് കഴിക്കുമായിരുന്നു. വീട്ടുകാരെ ഉണർത്തില്ലായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ വീട്ടുജോലികൾ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ പാപമായിപ്പോകും എന്ന് ധരിക്കുന്നവർക്കുള്ള സൽമാതൃകയാണിത്. വൈകി വീട്ടിലെത്തിയാൽ ഭാര്യ എണീറ്റ് ഭക്ഷണം ചൂടാക്കിത്തരണം എന്ന് ധരിക്കുന്നവർക്കുള്ള മാതൃകയാണിത്. അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ലായെങ്കിൽ വീട്ടുകാരുടെ മേൽ തങ്ങളുടെ ഭയം ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നതാണ്. ഏതുവരെ ഇത്തരത്തിലുള്ളവർ ഭാര്യമാരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നില്ലയോ അവർക്ക് സ്വസ്ഥത ലഭിക്കില്ല. പുറത്തു ചിലരെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് പരാതി ലഭിക്കാറുണ്ട്. ജമാഅത്തിന്റെ ജോലി ചെയ്യുന്നവരായിരിക്കും. വളരെ നല്ല പെരുമാറ്റവുമായിരിക്കും. എന്നാൽ വീടുകളിൽ ഭാര്യമാരുടെ മേൽ ചെയ്യുന്ന ദ്രോഹങ്ങൾ കേട്ടാൽ ഈ മനുഷ്യൻ പുറത്ത് എങ്ങിനെയാണ് അകത്ത് എങ്ങിനെയാണ് എന്നതിൽ അൽഭുതപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ചില അവസരങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാരെ അവരുടെ ബന്ധുക്കൾ ചീത്തയാക്കുന്നു. സഹോദരിമാരുണ്ട്, മാതാക്കളുണ്ട്. അഥവാ ഏതെങ്കിലും അതിഥിക്കുവേണ്ടി പുരുഷൻ ചായയുണ്ടാക്കി കൊണ്ടുവന്നാൽ പറയുന്നു, ഭാര്യയുടെ അടിമയായി. അല്ലെങ്കിൽ ഇതെന്തുപറ്റി? ഇവന്റെ ഭാര്യ എന്ത് സ്ത്രീയാണ്? ഞങ്ങളുടെ സഹോദരൻ അല്ലെങ്കിൽ മകനെകൊണ്ട് ജോലി ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നു. പാവം സഹോദരൻ! പാവം മകൻ! വീട്ടുജോലി ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആവശ്യമില്ലാതെ ആൺകുട്ടികളുടെ മനസ്സ് പതറുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ളവർ ഭാര്യമാരെ ഉപദ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. എന്നാൽ അവർ ഈ ജോലി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പാവമാകുന്നില്ല. ഇത് റസൂൽ തിരുമേനി(സ)യുടെ സൽമാതൃകയാകുന്നു. അത് പ്രാവർത്തികമാക്കി അവൻ പ്രതിഫലം സമ്പാദിക്കുകയാണ്. സ്വയം തന്നെ നേരെയാക്കുകയാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ യഥാർഥ ദാസനാകുന്നതിന് ശ്രമിക്കുകയാണ്. ഭാര്യമാരെ ദ്രോഹിച്ചതുകാരണത്താൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പിടുത്തത്തിൽ വരുമ്പോഴും, വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉന്നതവാദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് ഈ സ്വഭാവഗുണമാണോ നിങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കിയത്? ഇതാണോ നിങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചത്? എന്ന് ചോദിക്കപ്പെടുമ്പോഴുമാണ് ഇവർ പാവമാകുന്നത്. ഒരു ഭാഗത്ത് ഈ വാദം, മറുഭാഗത്ത് ഈ പ്രകടനം. അതിനാൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള പുരുഷന്മാർ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

കുട്ടികളോടുള്ള അനുകമ്പയുടേയും സ്നേഹത്തിന്റെയും എന്ത് മാതൃകയാണ്. രിവായത്തുകളിൽ വരുന്നു. നബി (സ) സ്വന്തം കുട്ടികൾക്കും കൂടെയുള്ള മറ്റ് കുട്ടികൾക്കുമായി ഇങ്ങനെ ദുആ ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. അല്ലാഹുവേ! ഞാനിവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു. നീയും ഇവരെ സ്നേഹിക്കുക. കുട്ടികളെ ഒരിക്കലും ശിക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. എപ്പോഴും സ്നേഹവും ദുആയും കൊണ്ട് ശിക്ഷണം നൽകിയിരുന്നു. ഹദ്റത്ത് അബൂഹുറൈറ (റ) നിവേദനം ചെയ്യുന്നു. എപ്പോഴെല്ലാം എന്തെങ്കിലും ആദ്യം പഴം എത്തിയാൽ പഴത്തിന്റെ ബർക്കത്തിനായി ദുആ ചെയ്യുന്നു. പിന്നീട് ആ പഴം സദസ്സിലുള്ള ഏറ്റവും ചെറിയ കുട്ടിക്ക് നൽകുമായിരുന്നു. കുട്ടികളോടൊപ്പം കളിക്കുന്നതിനെപറ്റിയുള്ള രിവായത്തുകളും ഹദീസിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്നു. അധികം മാതാപിതാക്കളും സ്വന്തം കുട്ടികളെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചിലർ കുട്ടികളെ അകാരണമായി ശിക്ഷിക്കുന്നു. കുറച്ചുദിവസങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഞാനൊരു യുവാവിനെ കണ്ടു. അവൻ പറയുന്നു. ഞാനെപ്പോഴും ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് കഴിയുന്നു. ഡിപ്രഷൻ രോഗിയാണ്, മാനസിക രോഗയായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. കാരണം എന്റെ പിതാവ് എന്നെ എപ്പോഴും അടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അയാളോട് ആരോ ചോദിച്ചു, എന്തിനാണ് ഇങ്ങിനെ അകാരണമായി അടിക്കുന്നത്.

അപ്പോൾ പറയുന്നു. കുട്ടികളിൽ ഭയമുണ്ടാക്കാൻ ഇത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഇതാണ് ചില മാതാപിതാക്കളുടെ അവസ്ഥ. വളരെ ക്രൂരനായ പിതാവും ഉണ്ടാകുന്നു. പ്രത്യുത വാർത്തകളിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള സംഭവങ്ങൾ കൂടുതലായി വരാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി നാം ഇവിടെ കാണുന്നു. തങ്ങളുടെ സ്വകാര്യ ആഢംബര ജീവിതത്തിനായി തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ കൊന്നുകളയുന്ന മാതാപിതാക്കളും ഉണ്ട്. തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ സ്നേഹിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവരുടെ കുട്ടികളെ ഒട്ടും സഹിക്കില്ല. അവരെ അൽപം പോലും സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. നബി (സ) യുടെ മാതൃക എല്ലാ കുട്ടികളോടൊപ്പവും സ്നേഹത്തിന്റെയും അനുകമ്പയുടേതുമാണ്.

അയൽവാസികളോടുള്ള സൽപെരുമാറ്റത്തിനെ സംബന്ധിച്ച് ഖുർആനിൽ കൽപനയുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉന്നതമാതൃകയും നബി(സ) നിലനാട്ടി. വീണ്ടും വീണ്ടും തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരെ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ നബി (സ) സന്നിഹിതനായിരുന്നു. പറഞ്ഞു. അല്ലാഹുവാണെ സത്യം, അവർ ഒരിക്കലും വിശ്വാസിയല്ല, അവൻ ഒരിക്കലും വിശ്വാസിയല്ല, അവൻ ഒരിക്കലും വിശ്വാസിയല്ല. സഹാബിക്കൾ ചോദിച്ചു. അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരെ, ആരാണ് വിശ്വാസിയല്ലാത്തത്? പറഞ്ഞു. ആരുടെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നും മോശമായ പെരുമാറ്റത്തിൽ നിന്നും അയൽവാസി സുരക്ഷിതനല്ലായോ അവൻ വിശ്വാസിയല്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഞാൻ പരാമർശിച്ചത്. ബന്ധുക്കളോടുള്ള സൽപെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ചാണെങ്കിലും, പരസ്പര സഹകരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണെങ്കിലും, അല്ലെങ്കിൽ കണ്ടില്ലെന്ന് നടിക്കേണ്ട കാര്യത്തിലാണെങ്കിലും, അല്ലെങ്കിൽ അന്യരുടെ സ്ഥിതികൾ ചുഴിഞ്ഞന്വേഷിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടേണ്ട കാര്യത്തിലാണെങ്കിലും, സദ്ഭാവനയുടെ കാര്യത്തിലാണെങ്കിലും, അല്ലെങ്കിൽ ഏത് ഉന്നത ധാർമ്മികഗുണമാണെങ്കിലും നബി(സ)യുടെ മാതൃകയും അങ്ങയുടെ ഉപദേശങ്ങളും നമുക്ക് എല്ലായിടത്തും ലഭിക്കുന്നു. അങ്ങുന്ന് പരിപൂർണ്ണ ദാസനായിരുന്നു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പരിപൂർണ്ണ മാതൃകകൾ കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വിപ്ലവം അക്കാലഘട്ടത്തിലെ അജ്ഞരായവരിൽ സംജാതമാക്കി. അവരെ ദൈവോത്മുകരായ മനുഷ്യരാക്കി.

ഇന്നും നമുക്ക് അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രയോജനം കരസ്ഥമാക്കണമെങ്കിൽ, അബ്ദ് ആകുന്നതിനുള്ള കടമകൾ നിറവേറ്റണമെങ്കിൽ സ്വയം ഈ മാതൃകയെ അനുധാവനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ അവകാശികളായിക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ ഇഹവും പരവും നേരെയാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി. അതിനാൽ ദുആ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുക. ഇന്നും, റമദാന്റെ ശേഷിച്ച രണ്ട് മൂന്ന് ദിവസങ്ങളിലും. ഇത് ദുആ സ്വീകാര്യതയുടെ മാസമാണ്. അല്ലാഹു നമ്മെ ജീവിതം മുഴുവനും യഥാർത്ഥ വിശ്വാസിയാക്കട്ടെ, റസൂൽ തിരുമേനി(സ) യുടെ സൽമാതൃകയിൽ ചലിക്കുന്നവരാക്കട്ടെ.അവസാനത്തിൽ വീണ്ടും ഞാൻ ഹദ്റത്ത് മസീഹ് മൗഊദ് (അ) ചില ഉദ്ധരണികൾ കേൾപ്പിക്കുകയാണ്.

ആ മഹാത്മാവ് പറയുന്നു. അല്ലാഹു മുസ്‌ലിംകളോട് നബി തിരുമേനി(സ) യുടെ സൽമാതൃകയെ പിൻപറ്റുന്നതിനായി കൽപിക്കുന്നു.നബി (സ) യുടെ എല്ലാ വാക്കുകളേയും പ്രവർത്തിയെയും പിൻപറ്റുക പറയുന്നു لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيْ رَسُوْلِ اللّٰهِ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ

വീണ്ടും പറയുന്നു قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُوْنِيْ يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ

അഥവാ നബി(സ) യുടെ വാക്കുകളും കർമ്മങ്ങളും ന്യൂനതയിൽ നിന്നും മുക്തമല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തിന് അങ്ങയുടെ മാതൃകയെ പിൻപറ്റുന്നതിനെ നമുക്ക് നിർബന്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

വീണ്ടും ആ മഹാത്മാവ് പറയുന്നു. എത്രവരെ നബി കരീം(സ) യുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളേയും പ്രവർത്തന മാതൃകയേയും തങ്ങളുടെ മാർഗദർശകനാക്കുന്നില്ലയോ, അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേ ഹം പരിപൂർണ്ണമായും തന്റെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ മനുഷ്യന് സാധിക്കില്ല. സ്വയം അല്ലാഹു ഇതുസംബന്ധിച്ച് പറയുന്നു.

قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُوْنِيْ يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ

അതായത് ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹഭാജനമായിത്തീരാൻ റസൂൽ തിരുമേനി (സ) യെ പിൻപറ്റേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ശരിയായ നിലയിലുള്ള അനുധാവനം എന്ന് പറയുന്നത് അങ്ങയുടെ ഉന്നതധാർമ്മിക ഗുണങ്ങളുടെ നിറം തങ്ങളുടെയുള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുക എന്നതാണ്.പറയുന്നു. മോക്ഷം സ്വന്തം പരിശ്രമത്താലല്ല, മറിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താലാണ് സാധ്യമാകുക. ആ അനുഗ്രഹലബ്ധിക്കായി അല്ലാഹു നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ള നിയമം ഇതാകുന്നു. اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُوْنِيْ يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ

കൂടാതെ وَمَنْ يَّبْتَغِ غَيْرَ الْاِسْلَامِ دِيْنًا فَلَنْ يُّقْبَلَ مِنْهُ അതായത് ആദ്യത്തേത് അഥവാ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്നെ പിൻപറ്റിയാൽ അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നവനാണെന്ന് വിളംബരം ചെയ്യിപ്പിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ ആയത്തിന്റെ അർത്ഥം, ഇസ്‌ലാമല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും മതത്തെ സ്വീകരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. ഈ നിയമത്തെ അല്ലാഹു അസാധുവാക്കുന്നതല്ല. ഇസ്‌ലാം ഒരു മതമാകുന്നു. അതിലൂടെ ചലിക്കേണ്ടതാണ്. ഇസ്‌ലാം എന്താണ്? റസൂൽ തിരുമേനി (സ) യുടെ ഓരോ വാക്കും പ്രവർത്തിയും.

അല്ലാഹു നമുക്ക് ഈ യാഥാർഥ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള തൗഫീഖ് നൽകുമാറാകട്ടെ. ഈ റമദാൻ നമുക്ക് ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള യഥാർഥ ജ്ഞാനം നൽകിക്കൊണ്ട് വിടവാങ്ങട്ടെ. അടുത്ത റമദാൻ വരെ നാം ഈ സൽമാതൃകയെ പിൻപറ്റിക്കൊണ്ട് പുതിയ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കുന്നവരായി മാറട്ടെ.

PRINTED BOOKS

To

From

Ahmadiyya Mission House
K.N.Road Karapparamba
Calicut -10

KHUTBA: HADRAT MIRZA MASROOR AHMED (atba)
on 2012 August 17 at : Baitul Futuh London
Translation: T.M.Abdul Mujeeb, Kakkanad

Typing: Majlis Khuddamul Ahmadiyya,Kozhikode
Printed at: Digital Image Calicut.
Published by: **Majlis Khuddamul Ahmadiyya, North Kerala**